

KÁRPÁTI LAPOK

A turistaság, a honismeret és a természetvédelem terjesztésére
Kiadja a Magyarországi Kárpát Egyesület

Szerkesztő: Nagy Péter, peter.nagi@t-online.hu

Internet: <http://www.karpategyesulet.hu>

Postacím: 1244 Budapest, Pf.: 800.

Hogyan tovább KL?

A figyelmes olvasónak feltűnhet, hogy összevont lapszámot tart a kezében, ill. lapozgat a képernyőn. Igen, alkalmi kiadvánnyá silányult a Magyarországi Kárpát Egyesület, – korábban havonkénti sűrűséggel előállított – hivatalos lapja. Amikor összegyűlik egy lapszámra való közlendő, akkor ismételten megjelenünk. Így elkerülve a teljes megszűnést.

Mi ennek az oka? Hosszas elemzés helyett a konklúzió: **az olvasók, az írók mélységes közönye az egyesületi lap, a Kárpáti Lapok iránt.** Annak ellenére, hogy tagtársaink jól szervezett egyesületi túrákon vesznek részt, csak fürdenek az élvezeti turizmus mámorában. Élményeiket, tapasztalataikat, problémáikat, javaslataikat nem kívánják az olvasókkal megosztani. Nincs rá időm! Nem tudok jól fogalmazni! Már hallom is a kifogásokat. Miért? Máskor volt? Kérdezhetném, de minek. Ehelyett ismét közzé teszem Dr. Téry Ödön, a történelmi elődünk gondolatát: **„Az ember nem azért turista, mert az erdőt járja, hiszen a vaddisznó is járja – mégsem turista, hanem azért, hogy maradandó, a közt szolgáló turistalétesítményeket hozzon létre.”** Ez legyen biztatás az elposhadt tagság és napjainkra elfáradt vezetés számára.

Szerencsére van aki nem csak dagonyázik a készben, hanem képességeihez mérten tesz is valamit az egyesületünk, turista mozgalmunk előrejutása érdekében. A Téry-féle gondolat tágabb értelmezése szerint az „egyszerű” cikkírás a Kárpáti Lapokba is maradandó, a közt szolgáló foglalatosság. Ennek szellemében jött létre e lapszám, annak reményében, lesz mit közölni a jövőben. (A szerk.)

Nyílt levelek

Tisztelt Tagtársaim!

Lehet, többen közületek túl korainak tartják, hogy a nyár közepén a tisztújítással és a MKE Közgyűlésével foglalkozom. Én azonban úgy gondolok, hogy **itt az ideje az egyenes beszédnek.** Én 1992-ben léptem be a MKE-be, s meg kell vallanom szebb jövőt jósoltam nekünk, mint ahová jutottunk. ...mert, hogy nem jutotunk sehova!

Ezért úgy vélem, itt az ideje újra gondolni eddigi tevékenységünket, **alapelveinket megtartva** végre úgy működni, mint egy valódi turista egyesület. (2. old.)

Tisztelt Tagtársak és „szimpatizánsok”!

Nem rég ünnepelhattük a február óta általam fejlesztett és szerkesztett, megújult honlapunk 1/2 éves évfordulóját! Ennek kapcsán megtekintettem a honlap látogatási statisztikáját. Finoman fogalmazva a tények, eléggé elszomorítóak. Ez arra késztetett, hogy megosszam néhány gondolatomat. Az önmagában örömteli, hogy a honlapunknak jelenleg már 79 regisztrált tagja van. Ezen tény, a honlap viszonylagos látogatottságára utal, de vajon hány ezen regisztrált tagok közül a „kárpátos”? (2. old.)

Az egyesület tagszervezetei (Pestkörnyéki Kárpát Egyesület és Kárpát Egyesület Eger) véleményem szerint kiemelkedően működnek, az „igazi beteg” maga az MKE.

Javasolom, hogy az elkövetkezendő taggyűlésen új tisztségtulajdonosokat kell választani, a jelenlegieknek tisztelettel meg kell köszönni az eddig végzett munkát.

Nem vagyok abban biztos, hogy az elnöki posztra „emblemikus” személyt kell választani. Ha ragaszkodunk az elnök személyéhez (Jeszzenszky Géza), abban az esetben olyan személyt javasolnék helyettesének, aki a „hátán viszi” az egyesületet, elismert tagja az egyesületnek és a turista társadalomnak.

Úgy gondolom,

- A Közgyűlésen, a számszaki adatokon túl számot illene adni a vezetőségnek az egyesület morális helyzetéről.
- Az MKE együttműködéséről más, hasonló elveket valló egyesületekkel. Nem vagyok abban biztos, hogy a Felvidéki testvér egyesülettel való kapcsolatfelvétel olyan lehetetlennek tűnő dolog.
- Tisztázni illene viszonyunkat az MTSZ-el és MSTSZ-el is,
- Rendszerváltástól függetlenül még ma is a MTSZ képviseli a turisztáság zömét Magyarországon, illene rendezni viszonyunkat velük.
- Itt az ideje annak a nézetnek, hogy „...*Én mit tehetek az egyesületért*, s nem azt várni, hogy az egyesület mit tehet értem...”. Felhíborítóan tartom, hogy hosszú évek óta tartó nehéz anyagi helyzetünk ellenére, a Közgyűlés vacsoráját az egyesület fizeti és a vacsora utáni sörözgetésborozgatás után, „tisztá fejfel” megtartjuk a Közgyűlést.
- Itt hívnám fel az illetékesek figyelmét az alapszabályban foglaltak (határidők) pontos betartására.
- Célszerűnek tartanék tagrevíziót. Aki tagdíj hátralékkal bír és 30 napon belül nem fizeti azt be, KI KELL ZÁRNI az egyesületből. Természetesen levélben értesíteni kell a hátralékos tagokat erről.
- Meg kell szüntetni a kényelmi turizmus finanszírozását, a veszteséges rendezvényeket (teljesítmény túra) el kell hagyni az egyesület éves programjából.
- Vissza kellene térni a nyári központi rendezvényhez, ami Bánhidi Attila alatt jól működött.

A tagság – és itt a honlapon regisztrált tagokra is gondolok – nagy része emellett mind a mai napig – és sajnos meg kell kérdőjeleznem, hogy a jövőben ez másképpen lesz – pusztán passzív résztvevő. Semmilyen formában nem járul hozzá abhoz, hogy kibaszódnálva a honlap adottságait megpróbálja „fazon” adni a honlapnak és segítse szerkesztői munkámat. Arról nem is beszélve, hogy ezáltal színesebb tegye a honlapot. Tiszteletem és köszönetem annak a néhány tagtársunknak akik lelkes munkájukkal, az általuk küldött anyagok, fotók stb. által a honlapszerkesztésben segítenek!

Meggyőződésem, hogy egy olyan nagy bagymányokkal rendelkező egyesületnek mint a Magyarországi Kárpát Egyesület, éppen (turizmus-) történelmi múltunk és talán egy kicsit saját identitástudatunk, – vagy ha úgy tetszik önbecsülésünk, miatt is szüksége van egyfajta „honlapra”. Anélkül, hogy segítséget kapnák a tagtársaktól, a honlap óbatatlanul a „saját honlapom” lesz – egy kicsit „izzadtságsgazú” – hiszen kizárólag az én kezdeményezéseimet tartalmazza, az én elképzeléseimet tükrözi. Ez nemcsak engem tesz némi képpen motiválatlanná, de végül is egy egyesületi honlapnak nem is ez lenne a célja. Éppen ellenkezőleg! A honlap „interaktivitása” miatt azt mintegy közösen kellene szerkeszteni! Néha megdöbbenek amikor ismeretlen „piliszi gombászegyesületek” (elnézést kérek a gombászoktól!) honlapjára bukkanok az interneten, amelyeknek csak úgy „forrong az élet”, állandó hozzászólások, fórumtémák, a honlappal kapcsolatos ötletek stb. Ilyenkor mindig a fülemben csengenek egy tagtársunk gondolatai az „élvezeti turizmusról” vagy abogyan én magam szoktam fogalmazni hasonló esetekre, „a többségnek a turizmus csak lábmunka”. Demagógnak tűnhet a kérdés, de egyáltalán méltó az egyesület arra, hogy jól ismert (?) elődeink nyomába lépessünk? Méltán, jogosan viseljük-e a Magyarországi Kárpát Egyesület nevet? Ha bárkiben kétségek ébrednének a kérdésfeltevés jogosságát illetően azoknak csak a honlapunkon a „Linkek” között megtalálható számos a magyar turizmus történetével foglalkozó webcímeket ajánlom! Az általam korábban már felvetett témák közül itt most csak két példát szeretnék megemlíteni. Semmilyen reakciója nem volt az ún. „kárpátos relikviák” közrebocsátását célzó kezdeményezésemnek, amelyet még egy januári klubesten szorgalmaztam. Noha köztudott, hogy ilyenek – az MKE évkönyvei, stb. – igenis léteznek és ezek egyike-másika feltehetően néhány tagtársunk birtokában is fellelhető. Ezek

- Útjára kéne indítani a Kárpát Koszorú szisztematikusság és évekre előre tervezett bejárását évi 2-3 túrával.
- A Kárpát Koszorú Túramozgalom helyzetét meg kellene tárgyalni.
- A Közgyűlésen a következő évi programot össze kell „fésülni”. Tiszteljük már meg egymást azzal, hogy figyelembe vesszük egymás és a tag-egyesületeink rendezvényeit.
- Mint egyszerű tagnak jogom van ahhoz, hogy ne csak a Közgyűlésen informálódjak az egyesület helyzetéről. A Klub megoldás lenne abban az esetben, ha kizárólag budapesti tagsággal rendelkezne az egyesület. A vidéki tagságnak egy lehetősége lenne a tájékozódásra, a Kárpáti Lapok vagy hírlevél. Nos egyik sem működik. Pedig szükség lenne a Kárpáti Lapokra, még internetes formában is. Az egyesület honlapját jónak tartom, de véleményem szerint nem tudja pótolni a Kárpáti Lapokat, ha egyáltalán pótolni kívánja.

Sokat töprengtem azon, amit a 2005. évi Közgyűlésen hallottam, illetve amit nem. Amint hallottam anyagi helyzetünk katasztrofális, a megnyert pályázati pénzeket az egyesület nem kapta meg. Vajon azóta történt-e változás ez ügyben? Engem érdekelne!

Kíváncsi lennék, hogy a jó nevekből álló vezetőség a pályázható pénzeken túl, milyen más lehetőséget használt ki az egyesület anyagi helyzetének javítása érdekében.

Szükségesnek tartanám a tagdíj emelését (nem vagyok milliomos) 5000 Ft-ra a kereső képes, nyugdíjas és család esetén, 2500 Ft-ra a diákok és munkanélküliek esetében.

Javasolnám a „Kárpáti Tájak – Kárpáti Házak” túramozgalom kibővítését, teljesíthető formába tétele utáni újra indítását, Grósz Alfréd Magas-Tátrában végzett munkásságának elismeréseként túramozgalom indítását.

Mivel anyagi javakból a legkevesebbel rendelkezem, ezért ötleteimmel, az általam szervezett túrákkal és kritikámmal kívánom előmozdítani a Magyarországi Kárpát Egyesület fejlődését.

Isten legyen drága Hazánkkal, s velünk „Kárpátosokkal”.

Tisztelettel: **Orbán Imre, MKE**
Egyházaskesző, 2006. augusztus 12.

ma már csak ún. „gyűjtőáron” szerezhető be, nem ritkán árveréseken, így a „nagyközönség” számára nem igazán elérhetőek, „balott anyagok”.

Nem volt jelentős visszhangja a nemrégiben hozzánk érkezett kérésnek sem, amelyet itt most ismételen közreadok:

Küldő neve: Endrődi Szabolcs

Küldő e-mail címe: tizkopasz@citromail.hu

Üzenet: Tisztelt Szerkesztőség!

Az ügyben írok, mert szakdolgozatomban témájának (A magyarországi turisztáság története a dualizmus korában) egy fontos eleme lenne az MKE története. Érdeklődnék, hogy vannak-e korabeli írásaik, fényképeik, amiket a dolgozatomban felhasználhatnék. . .

A honlappal kapcsolatos legszomorítóbb tény azonban, ami miatt véleményem szerint némi joggal „durran be az agyam” a következő.

Augusztus 22-én tettem fel a honlapra Horváth Márti, – általam egy kicsit átdolgozott és kiegészített – élménybeszámolóját, a Pestkörnyéki Kárpát Egyesület (értsd Vámos Laci!) által szervezett nagyszerű Júliai-Alpok túráról. Márti beszámolóját eddig mindösszesen 5-en olvasták el! A beszámolóval párbuzamosan felkerült a Képgalériába a Márti által készített fotók közül egy válogatás is 123 képpel. Nem akarok terbelni senkit a részletekkel de azért megjegyzem, hogy a képek lekcinsnyítése (tárkapacitás!), a honlapra feltöltése, majd a feltöltés utáni feliratozás nem kevés időmet és energiámat vette igénybe. Ezek után ha megtekintem a Képgaléria képeit azt látom, hogy „1 megtekintés”! Ez az „1 megtekintés” azonban az én képszerkesztésemre utal és nem külső szemlélőre, elfelejtettem ugyanis a számlálókat lenullázni! Ellenpéldaként bagy említsem meg – no nem az irigység végett –, hogy a Farkas Zsolt (Miskolci Kárpát Egyesület) Triglav-túráján készült fotók látogatottsága 30 fölötti! Én levontam magamnak az ebből a tényből adódó következtetést!

Hát valóban ennyire nem érdekel senkit – még a túrán résztvetteket sem – a munkánk? Ha fizetett „főállásban” végezném a honlap szerkesztését, akkor persze talán bidegen bagy(bat)nának ezek a tények, így azonban talán jogosan merül fel bennem a kérdés, hogy érdemes-e ezt így tovább csinálni és ha igen, akkor vajon meddig?

Üdvözlettel: **Péntek Attila, webmester**
Budapest, 2006. augusztus 30.

Túra az Észak-Velebit hegységben

Az idei év Pünkösöd bétfőjétől számított betet az Észak-Velebitben töltöttem. Az hiszem, a magam esze után sosem jutottam volna el ebbe a hegységbe, de megérte. Ennek több oka is van! Megismertem remek embereket (túratársakat) és a Velebit Nemzeti Parkot.

Mikor Jenő autójával elhagytuk Pécsét és közelítettünk a magyar-horvát államhatár felé, akkor még azon „agyaltam” vajon milyen hetem lesz. Az eső napok óta esik, és nem is jelzett a meteorológia jó időt, eddig számomra ismeretlen táj, ismeretlen emberek. Azonban, ahogy dél felé haladtunk az idő is jobb lett, mert a 9,5 fokot felváltotta a 12,5 fok, és az elfogyasztott első süti, melyet Zsuzsi és Mária kínált körbe, már határozottan meghozták a kedvem.

Szóval! Pécs – Barcs – Zágráb – Károlyváros – Otocac útvonalon közelítünk az Észak-Velebit felé. Az idő nehezen halad, de a kilométer fogy...Krasno Polje-ra érkezve pontosítjuk a következő napok szállását és irány a Zavizan menedékház, amelyet köves úton közelítünk meg, és el is érjük úgy 1565 méter magasan.

A kilátás pazar az Adriára

Szállásfoglalás után Péter vezetésével túrázni indulunk. Zavizan menedékház (1565 m) – Velka

Esteledik a Zenggi öbölben

Az Emlékezés kápolnáját megtekintve, a lemenő nap utolsó sugarainál tértünk vissza a menedékházhoz. Szerencsénkre, mert elkezdett zuhogni az eső. Zuhogott fél éjjel, s reggelre „jóindulatú” pára ülte meg a tájat.

A keddi napot a Velebit gerinc útnak szántuk

Zavizan menedékház – Velebit gerincút – Gromovaca – Rosijeva koliba – Pasaricev kuk (1515 m) – Fabin dolac – Skrbine drage – Tromeda – Vukusic jégbarlang – Zavizan menedékház.

A túra nagy részét a Magas-Tátrában található Magistrale úthoz hasonló terepen tettük meg, azzal a kivétellel, hogy mi a gerincet kerügettük.

Kosa (1622 m) – Balinovac (1602 m) – Velebit botanikus kert – Emlékezés kápolnája – Zavizan menedékház.

A Velika Kosáról és a Balinovacról belátjuk majd az egész Velebitet, de a tenger (Velebit kanális) felé is szép kilátás nyílik. Jenő és Én lemaradunk fotózni. A mai kis túra feltárja a Velebit szépségeit. Ellátogatunk a Velebit Botanikus kertbe, amely egy hatalmas dolinát vesz körbe. Itt megtalálható szinte az összes növény, ami a Velebitben fellelhető. A „rejtekkadó” erdőt még hó fedte, de a dolina oldalában már „próbálkoznak” a virágok...

Szemerklő eső és köd, de vidám a társaság, mert szíverősítő is került a gyomorba, meg hát miért ne örülnénk mikor ronggyá áztunk... Megcsodáljuk a szél és eső által koptatott és csiszolt sziklákat, a hatalmas dolinákat és a korlátaiban is szép kilátást. A Rosijeva kolibában ebédelünk és szárítkoznánk, de legjobban Gyula sörére van kelet. A sörözés előtt még megmásszuk a Pasaricev kuk via ferrata nélküli oldalát. A látvány „szédítő”...

Indulás vissza a menedékházhoz, mert a mai napon még megtekintjük a Zenggi várat. Zenggi hangulatos kis városka az Adria partján, állandóan fújó széllel. Zengget az oklevelek először 1185-ben említik. II. Béla királyunk a templomos lovagrendnek adományozta, akik 1269-ig bírták. 1302-től a Frangepánoké, akik II. Duimtól kezdve zenggi hercegeknek nevezik magukat. Mátyás király elveszi tőlük a várat, és a vár a határőrségi kapitányság igazgatása alá kerül. A város feletti hegyen építette fel Lenkovich királyi biztos Nehaj (Ne búsulj) erődjét 1588-ban a valamikori Frangepán kolostor és környező épületek maradványaiból. A városka felett kezdődik az Észak-Velebit gerinc.

A tankolás megejtése, a burek „beburkolása”, a vár megtekintése után indulunk Krasno Poljere a következő napok szállásához. Szállásunk Krasno Polje település felett található a hegyoldalon. A katolikus egyház által üzemeltetett szállodában meleg, melegvíz várt minket, s vizes ruháinkat is meg tudtuk szárítani. A teasütemények elmajszolása, az alkoholos italok elfogyasztása után fájó szívvel, de örömmel vetettük magunkat az ágyba. A két szemeszobákban jól esett az alvás, egymást nem zavartuk horkolásunkkal...

A szerda reggel azt hittem rosszul látok

Az eső esett, a kilátás minimális és Imre szobatársam is már vagy fél órája relaxál (fején állt vagy fél óráig). Ez a nap az ördögé, illetve a tengeré, mert, hogy oda indulunk. Lukovon sétálgattunk a tenger parton, tintahalfigyelőben voltunk és felfedeztünk egy nudista strandot, nudista nélkül. A következő

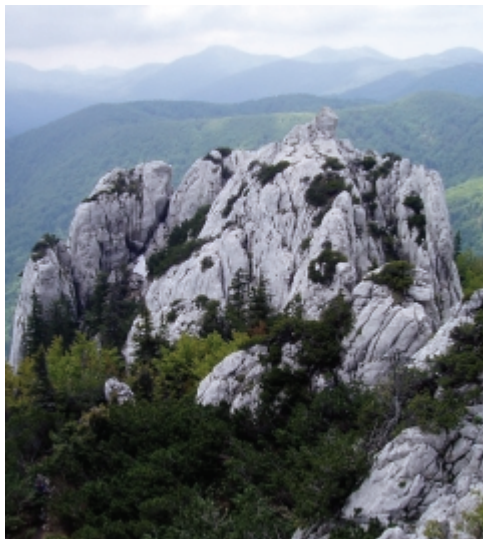
A Mali Rajinac (1699 m) csúcsán

célpont Jablanac, ahol a Zavratinca fjordot tekintettük meg. A közel két órás túra alkalmával csak kapkodtuk a fejünket, a természet látnivalóit illetően. Stinican eurót akartam váltani, de a kalmárszellelem meghusította tervem. Itt hívnám fel a figyelmet, hogy ne bizzunk olyan személyben, aki festi a szemöldökét...

A nap végpontjaként Stari Gradra ereszkedtünk le, szédítő szerpentineken. A fellegrát nem sikerült megtekintenünk, de a naplemente mindenért kárpótolt bennünket. Az igaz, hogy a tengerpart szikláiban jobban koptatták a bakancsomat, mint a hegyi túra, de megérte beiktatni a rossz idő miatt a „nyaraló” programot.

Csütörtökön szép napra ébredtünk, és a mai nap igen kemény túrát tettünk

Vranjkovac- Veliki Kozjak (1625 m) – Oblj kuk (1515 m) – Veliki Lubenovac – Hajdučki kuk (1649 m) – Veliki lubenovac – Vranjkovac útvonalon túráztunk. Vranjkovaci erdőszéknél hagytuk hátra a gépkocsikat, mert a nagy hótól járhatatlanok voltak az utak.

A Veliki Kozjak és a csúcsfotó

Az erdészháztól két és fél óra alatt jutottunk a Veliki Kozjak alá, és kevés sziklamászással feljutottunk a szédfító panorámát nyújtó csúcsára. Rövid pihenő után visszaereszkedtünk a nyeregbe, és onnan megmásztuk az Obli kukot. Az itt említett csúcsok érintő pontjai a Velebiten lévő túramozgalmaknak. A Veliki Lubenovac hatalmas havasi rétvén ebédeltünk és rendeztük a sorokat, majd irány a Hajducki kuk 1649 méter magas sziklás csúcsa. A nyár ellenére hatalmas hófoltokon baktatva, kőfolyásokon kapaszkodva jutottunk egy közel 150 méter mély töbörhöz, majd meredek kaptatóval a csúcsra. Csúcs fotó, csúcs csoki, kis pihenő, s irány a lejtő. Lejtmenetben rosszabb volt, mint a hegymenet... De ez már csak így szokott lenni. Itt jelentkeztek az első „sebesülések”, mint például „kézkihűlés”, „fenékbevágó nadrág”, „folyamatos túrabot kopás”, „sör elfogyás”, „bepárasodó szemüveg”, stb... A Veliki Lubenovacra való lejutásunk után többen a „talpunkt igazgattuk”, de irány a kocsí, mert aludni mégis csak Krasnon kell. Az este a szokásos módon telt, mind például kézmosás, kolbász fogyasztás, „oszt” fürdés, majd az aktuális sütik elfogyasztása, a Velebit Likőr „párolgásának”, torokkal történő megakadályozása.

A péntek mindennek ígérekett csak sétagaloppnak nem...

A mai napon megmásztuk az Észak-Velebit legmagasabb csúcsát, az 1699 m magas Mali Rajinacot. A völgyben található Krasno Poljeről indultunk és közel 1000 méter szintkülönbség leküzdése után jutottunk fel a csúcsra, de hol van az még... Krasno Polje az Észak-Velebit két gerincét kitöltő medencében terül el, úgy 10 kilométer hosszan.

Az itt élő emberek fakitermeléssel foglalkoznak és a turizmusból élnek. A község közepén hagytuk gépjárműveinket, és megkezdtük a reménytelennek tűnő kapaszkodót. Először lombos erdőben, majd fenyvesben haladtunk, s értünk a Jezera hegyi kaszálóra. A kaszálót többök, dolinák tartják, s találtunk egy templom helyet is, ahol pihenőt tartottunk. A pihenő után közel térdig érő hóban jutottunk fel a Mali Rajinac körpanorámát nyújtó csúcsára. Magaslati ebéd elfogyasztása után lefelé vettük az irányt. Megtekintettünk két víznyelőt és visszaértünk a Jezera hegyi rétre, ahol nem állottunk hosszabb pihenőt tartani. Ez volt utolsó napunk a hegyek között, és minden pillanatát kiélveztünk. Szállodánk teraszáról szemléltük a lemenő nap utolsó sugarait, és a búcsúvacsora elfogyasztása után aludni tértünk.

Szombat reggel

indulás előtt megnéztem a kegytemplomot, és a reggeli elfogyasztása után visszaindultunk Magyarországra. Utunk során először Brinje várát tekintettük meg. A Sóllyomkőnek is nevezett várat 1411-ben említik először, sőt 1412-ben Zsigmond királyunk is tartózkodott falai között. A Frangepán család birtokolta 1537-ig, ekkor került a vidék többi várához hasonlóan a határőrvidék katonái kezére. A török háromszor ostromolja a várat, de bevenni egyik alkalommal sem tudja. A vár 1815-től üresen állt és pusztulásnak indult. A XX. század nyolcvanas éveiben a vár rekonstrukcióját megkezdték, de a háború miatt befejezni nem tudták, így ma is folytak. A kápolna felújítása megtörtént, de a lakótorony igen romos állapotban van.

Brinje várát elhagyva, Modrus-Fiume vármegye egykori névadó várát, Modrust kerestük fel.

Modrus várának romjai egy 680 méter magas hegycsúcson porladoznak, őrizve a károlyvárosi fennsíkot és Korana folyó vidékét. A várat először 1193-ban említik, amikor is II. Béla királyunk Modrus megyét odaadományozza a Frangepán családnak. Frangepánok a várat a török invázióig bírják. Mátyás király megerősítette

Modrus vára

Brinje vára

Frangepán Istvánt és fiát, Bernárdint a vár és birtokai tulajdonjogában. Frangepán Bernárdin elverte a törököt a vár alól, s úgy alakította át, hogy székhelyükként működött. 1460-1493 között a korbávi püspök is ide menekült a török elől. A várat a határőrvidék katonasága szállta meg 1553 után és fontos támaszpontként működött. A katonaság távoztával a várral az idő végzett. A romok meglehetősen lepusztult állapotban vannak, alaprajzi elrendezése nehezen állapítható meg. A várból belátható Modrus-Fiume vármegye jó része.

Következő állomásunk Ogulin városka és annak vára lett. Ogulin Modrus-Fiume vármegye székhelye volt a történelmi Magyarországon. A várat Frangepán Bernárdin építette 1486-ban. 1562-ben átadták a várat a Frangepánok a királynak. Ogulint a törökök sohasem tudták elfoglalni. A vár a Dobra folyó által kialakított mély szakadék teraszán áll. A szakadékot a helybeliek Gyulinnak hívják. Érdekessége, hogy e szakadékba torkollik Ogulin 16 kilométeres barlangrendszere. Jelenleg feltérési és konzerválási munkálatok folynak a várban.

Ogult elhagyva feltértünk az autópályára és megkezdtük a száguldást Zágráb felé. Zágráb határában elkapott minket egy trópusi eső, amely azonban kevésbé tudott minket lelassítani, így a kora esti órákban már Pécsett voltunk.

Érzelmileg és értelmileg fel-frissülve érkeztem haza ebből a csodálatos hegységből, s már tudom, ha lehetőségem lesz ismét felkeresem.

*Lejegyezte, fotózta:
Orbán Imre, MKE*

Az oldal fotói:

Kilátás a Hajducki kukról

Az úton

A Jablanaci kikötő

Közeleg a nyár! Hurrá, nyaralunk!

Munkabelyi elfoglaltságom okán, nagyon nem kerestem a bosszabb kikapcsolódási lehetőségeket. Pihenni, regenerálódni mindenképpen szükséges, természetemnél fogva leginkább a hegyekben. Tebát nézzük, rövid túra mik a lehetőségek. A Magyarországi Kárpát Egyesület, valamint szűkebb csapatom a Kárpát Egyesület Eger, jobbnál-jobb túraprogramokat ajánl tagjai számára. A kérdés inkább az, melyikre ne menjek. A pozsonyi magyar atrocitások okán eldöntöttem, egy ideig nem Szlovákiában fogom elkölteni turizmusra félretett, megtakarított pénzemet. Olyan országba megyek, ahol nem utálnak azért mert magyarnak születtem és magyar vagyok. Olyan helyen túrázom, ahol eltűrik magyarságomat, ne adj' Isten, még szívesen is fogadnak.

Így esett a választásom a nyugati szomszédaink irányába. Gyermekeimmel meglátogattam a számomra mindig kedves Bajor tartományt. Ekkor felgyalogoltunk a Keblstein 1834 m magas pontjára, majd megpihentünk Bódeni tónál. Ezt követően pedig Ausztriában mászkáltam. Még tavasszal, Orbán Imre vezetésével a Rax-Schneeberg csodálatos útjait jártam és már akkor, a túratársakkal együttesen terveztük a következő közös gyalogtúrákat. Amiről most beszámolok, azt Réthy Hunor javaslata alapján valósítottuk meg.

Irány a Hochkönig (2941 m)!

Az ország három részéből, négyen indultunk a kalandra. A létszámot az autó mérete korlátozta. Tekintettel a hosszú autótúra, ennyien fértünk el kényelmesen. Távirati stílusban az oda-útvonalt: Budapest – Egyházaskesző, másnap hajnalban tovább Egyházaskesző – Rábafüzes határátkelő – Graz – Klagenfurt – Villah – Mühlbach am Hochkönig, majd a hegyre fel egészen az Arthurhaus

Indulás a hegyre! Háttérben a Mandlwand

Fotó: Réthy Hunor

parkolójába. Az utazás során a viszonylagos komfortra szükség is volt, hiszen a megérkezésünket követően azonnal felkaptuk a hátizsákokat és nekieredtünk a hegynek. Lehetett vagy fél tizenegy, amikor kezdetét vette a gyalogtúra. Ami engem illet, felüdülés volt a kocsiból való kiszállás. Hiszen hajnal négytől, szinte megállás nélkül tekergettem a kormányt és igencsak elfáradtam.

Az időjárás meleg, napos, a fotósok bánatára elég párás volt. Bár ez utóbbi csak a távlatok leképezésénél jelentett gondot. Mindenesetre alaposan körbelóttuk az 1502 m magasan fekvő kiinduló pontunkat. Aztán hajrá a Hochkönig csúcsán lévő menedékház! A térkép szerint a gyalogtúra menetideje 6,5 óra. A távolság kb. kilenc kilométer, a szintkülönbség matematikailag 1439 m. Nem aggódtam a késői indulás miatt, hiszen az éjszakai pihenőt oda terveztük.

Egy eléggé utálatos, murvás úton, – ami kettévágyva a szépen kialakított és elkerített hegyi legelőket, – hátizsákjaink súlya alatt szépen haladtunk egyre feljebb. A vasárnapi kirándulók célpontja, a Mitterfeld Alm nevezetű tanyánál nem időztünk. A tehéntartás és tejfeldolgozás

mellett, vendégfogadásra is berendezett ingatlanon átgázolva folytattuk utunkat.

A kőbánya hangulat kapuja. A Torsale kúpja „előlről és hátulról” Fotó: Orbán Imre

Ekkor már a kakastarély szerű hegyvonulat (Mandlwand) másik oldalán gyalogoltunk a Torsale irányába. Ezt a messziről is jól látható, kúposan kiemelkedő sziklát meg kellett kerülni. Attól a magasságtól kezdve olyan volt az utunk, mintha elhagyott kőbányán keresztül haladtunk volna. Ebben az egyenszürke élettelen világban, - ahol csak a piros turistajelzés, és magasabbra érve a hófoltok látványa jelentett változatosságot, - bekövetkezett a „majd meghalok 1. szakasz”. Az unalom, a fáradság, a ritkuló levegő miatt egyre nehezebben, társaimtól lemaradva kapaszkodtam felfelé. Mivel a rosszat is lehet fokozni, a fejem fölött elborult égből eleredt az eső. Megérkezett a pillanat, amikor megkérdőjeleztem az elméleti állapotomat. Mivel sosem állítottam, hogy normális vagyok, gyorsan felvettem az esővédő ruhámat, a hátizsákomat is szépen beöltöztettem és folytattam az utamat.

Az Esőisten hamar meggondolta magát és máshová küldte viharfellegeit, ismét napsütésben gyalogoltam. Egy-egy platóra érve a hegyvonulatok látványa javított a lelkiállapotomon. Viszont az erőm egyre jobban elhagyott. Hiába szívtam tele a tüdőmet levegővel, szinte minden jelentősebb erőlkijetésnél a szívem az agyamban dobogott és alig haladtam előre. Pihenőt tartva egyre gyakrabban és egyre hosszabb ideig kellett megállnom. Ekkor következett a „majd meghalok 2. szakasz”. Eszembe jutott az évek óta elmaradt tüdőszűrő vizsgálat, egy régi kardiológiai zárójelentés. Egészséges vagyok egyáltalán? A jelek szerint nem, hiszen még csak kb. 2600-2700 m magasan lehettem, amikor fulladoztam, pedig a hegyibetegséghez még „korán” van. A hátizsákomban volt minden, ami a túléléshez kell, emiatt nem aggódtam. A fizikai állapotom miatt annál inkább. Legfeljebb beackolom magam valami szélvédett szikla tövébe, de vissza nem fordulok az biztos, - biztattam magam. Annak ellenére, hogy a lábam bírta, szinte lépésről-lépésre haladtam előre. Lelki szemeim előtt megjelentek a hullaevő madarak, amelyek rám vártak. Már-már azon gondolkodtam, telefonálok a feleségemnek és megadom neki a titkos bankkártyám kódját, hogy az élőket, az örökösöket kirabló államapparátus minél kevesebb haláladót kasszírozzon,

A hegycsúcson, az a kis háromszög tetejű valami a Matrazhaus

amikor megpillantottam a hegycsúcson sütkérező Matrazhaust. Szinte karnyújtásnyira látszó-dó célom a valóságban még elég messze volt. Ennek ellenére, azonnal jobb kedvem lett és az iménti ostoba gondolataim egy szempillantás alatt eltűntek.

Az Übergossenealm

A magaslat és az áhított menedékház között ill. az utam jobb oldalán egy hatalmas gleccser a késő délutáni fényben pompázott. A sűrűfény nagyszerűen kiemelte a szél, a víz által kimunkált redőket. Olyan volt, mint egy hanyagul odavetett szőnyeg. Egy részen pedig olyannak láttam, mintha egy széles vízesést formált volna.

Fáradtság ide vagy oda, a jobb nézőpont érdekében közelebb ereszkedtem és készítettem néhány emlékképet. Aztán ráérezkedtem a kb. 2700 méter magasan elterülő fehér paplanra. Kénytelen-kelletlen gázoltam át a havon és bosszankodtam, hogy a bakancsomba mindig belemegy hó. Az Übergossenealm gleccseren felmenet végül ismét sziklákon vezetett az utam, majd létrákon felkapaszkodva elérkeztem a menedékház előtti platóra.

Téli hangulat a nyárban, az Übergossenealm Fotó: Babucs András

Végre fent!

Várként magasodott előttem a Matrazhaus, amit nem tudom miért, de egy kis kalyibának gondoltam. Mindössze pár száz méter leküzdését követően a túratársaim kedvesen, búzasörrel és előre lefoglalt hálóhellyel fogadtak.

Sok vendége volt a háznak. Fialatok, idősebbek egyaránt a ház körül várták a lemenő nap látványát. Akiknek érdektelen volt e csoda, bent a házban, sörrel múltatták az időt. Ameddig még világos volt, gyorsan körbejártam átmeneti szálláshelyemet és megjegyeztem, érdemes volt feljönni. Szépen berendezett, takaros lak, hálóhelyekkel, konyhával, büfével, mellékhelyiséggel. Ez utóbbit könnyen megtaláltam, csak a szagot kellett követni. A szaglás ellenére tiszta és rendes volt, bizonyára a magashegyi levegő miatt volt túl érzékeny az orrom. Amin elcsodálkoztam, hogy a toalett – mert budinak mégsem nevezhetem, annál sokkal jobban épített és felszerelt – mozgásérzékelő által vezérelt villanyvilágítással működött.

Igazán ekkor jutott el a tudatomig, mit is látam a tetőn, amikor oxigén után kapkodva felértem a házba. Rögvest kirohantam felderíteni az áramforrást. A szürkület miatt sokra nem jutottam, de annyi azért látszott, hogy elektromosáram termelésre napelemek, melegvíz készítésére pedig napkollektorok voltak felszerelve. Érdekes. Volt pénz ezen innováció megvalósítására. Úgy látszik, idáig nem ért fel a gáz és olaj maffia civilizációt behálózó csáprendszer.

Várként magasodott előttem a Matrazhaus...

Az enenergia-termelés látható eszközei a Matrazhaus tetején

Fotó: Orbán Imre

szó nélkül, amikor kis házánkban egyre emelkedő energiaárak ellenére sem kap érdemi támogatást a megújuló energiák kutatása, fejlesztése, főleg a lakossági alkalmazása, addig a Bajor Alpok tanyasi házainak tetején ott fekszenek és dolgoznak a különböző napszivők. A Bódeni tó partján egy kicsi, de annál barátságosabb kempingben, napkollektorok által felmelegített vízben zuhanyoztam. Nálunk pedig a megtérülési, helyesebben szólva meg nem térülési rátával riogatják azt, aki a folyamatosan dráguló energiaárak okán, első felindulásában napsugárzást be-

*A csúcson balról jobbra:
Rétby Hunor, Babucs András, Orbán Imre, Nagy Péter*

gyarok hálózásokban, meg két idegen pokrócokban. Szerencsére volt hely, nem szorongtunk. A könnyű felszereléssel érkezett két osztrák hálótárs tudta hová jött, hiszen ők megelégedtek az ágyra szépen hajtogatva letett pokrócok használatával. Benne volt az ágyhasználati díjban! Ezt tudva, derékalj és hálózásák cipelése helyett, a finnyásabbaknak elegendő lett volna egy vastagabb lepedő felhozatala. No mindegy, ha már itt voltak, használtuk a saját „ágyneműnket”.

Szeretek nyitott ablak mellet aludni, különösen tömegszálláson, ezért mielőtt bepackoltam magam, nyúltam az ablak-kilincsekhez. Ekkor a félálomban lévő Hunor barátunk rám förmedt, hogy az Ő hálózásákja csak mínusz egy fokig jó, hagyjak zárva mindent. Ennyiben maradtunk és próbáltam elaludni én is. Alvásom nagyon felszínre sikeredett és egy idő múlva rettenetesen megfájdult a fejem. Szerencsémre Imre tett egy kört a mosdó irányába és visszajövet belépve a szobába, orrba gyúrta az oroszlánszag. Imre nem tétovázott, Hunor nyavalygása ellenére feltépte az ablakokat. Végre kaptam egy kis oxigént és utána, kora reggel tudtam pár órát aludni.

A visszaút

Napfelkelte után, hűvös reggelre ébredtünk. A hajnali fotótémát átaludva, sietősen készülünk a visszaútra. András és Hunor még reggeliztek, amikor Imrével ketten előre indultunk. Ugyanazon az úton lefelé, mint amelyiken felfelé mentünk. A lejövetel során sokat fényképeztük a

fogva akár pl. fűtésrészegítést, vagy használati-melegvíz készítest. Környezet-tudatos életmód és kompromisszumok árán pedig jelentősen csökkenthető a kifizetendő közüzemi számla összege. Sőt, ilyet fizetni sem kell, amire jó példa a 2941 méter magasan felépített Matrazhaus. Aki nem hiszi, az menjen fel!

Az éjszaka

Naplemente után rögvést pihenni tértünk. Egyrészt mert mindannyiunk elfáradt, másrészt meg mit tudtunk volna csinálni a pislákoló lámpák fényében. Az egybe ágyon hatan feküdtünk. Mi négyen ma-

*András eltűnik a ködben
Fotó: Rétby Hunor*

A Hochkönig hegycsoport virágaiból összeállított csokrot készítette Orbán Imre és tisztelettel átnyújtja Önöknek a Kárpáti Lapok

gyorsan változó tájat, a ködben vagy felhőben eltűnő és előbújó látványosságokat. Emiatt a visszautunk nem volt unalmas, nagyobb fáradtság nélkül a delet követően az Arturhausnál, gépkocsink parkolójánál voltunk. A két cimbora hamarosan utolért minket. Éppen időben szálltunk be az autóba, ugyanis a hegyen ekkorra hatalmas vihar kerekedett, majd hosszasan utaztunk a zuhogó esőben.

A hazafelé vezető út általában rövidebb és gyorsabb. Ezen állítást sikerült bizonyítani, Imre megfontolt útvonal-tervezésével. A Salzburg – Villach közötti autópályáról letértünk Liezen felé és úgy vettük célba Graz-ot ill. a magyar határátkelőt, Rábafüzest. Dupla volt a nyereség, mert a távolság/idő mellett az alagúthasználati díjban is kevesebbet kellett fizetnünk.

A határt átlépve szépen sorban, először Hunort, majd Imrét kis falujukba hazavittem, András-sal pedig este, kb. 10-kor megérkeztünk Budapestre.

Értékelés

A nagy kaland végül a készített fényképek szétküldözgetésével zárult. Négyen voltunk, négyen, hatféle géppel kattintgattunk. A képek értékelésekor tapasztaltam, hogy a majd' meghalok szakaszokról felfelé menet, egyedül Imre készített felvételeket. Hát igen, Ő bírta a legjobban. Közülünk elsőként, a szintidőn belül ért fel a házba.

Az oda-vissza autóval megtett távolság, – belföldön kb. 500, Ausztriában kb. 700, összesen tehát 1200 km volt. Ennek ellenére az irányt megismételjük, mert a következő, Orbán Imrével közös túram célpontja, a Mallnitz fölött magasodó Ankogel 3250 m magas csúcsa. Remélem, azt is túl fogom élni.

*Átélté, lejegyezte, részben fotózta:
Nagy Péter, KEE*

Hideghegyi hírek, nyáron

A legtöbben még a nyár végén sem szeretnek a télre gondolni, de az igazi sízők (szemben a síelgetőkkel) már a kánikulában azzal hűsítették magukat, hogy korai télben és – legalábbis a hegyekben – sok hóban reménykedtek.

Sokan kérdezik tőlem, mi van Hideghegygel? Március végén megtörtént a tulajdonosváltás, Hites György Amerikában élő üzletember megvásárolta a Si-Ker 2000 Kft-t, így hideghegyi turisztikai- és sílétesítmények tulajdonosa, illetve hosszú távú bérlője lett. Hála az új tulajdonos szándékainak radikális - kedvező - változások várják a közönséget a Börzsöny tetején.

A nagy-hideghegyi turistaház teljesen megújul. A füstölő légfűtést központi fűtés váltja ki, két fagázósításon alapuló kazánnal. A víz- és villanyvezetékeket kicserélték, a szobák és a folyosók új padlóborítást kaptak. Átépítésre kerültek a fürdőszobák és a W.C.-k. A szobákban új ágyak, mosdók, polcok, az étteremben új asztalok és székek, s egy meghitt kandalló – egy valódi hegyi szálloda lett az egykori menedékházból. Mielőtt még mindettől és a készülő szaunától és jacuzzitól megijednek a régi turisták, a szobák négyágasok maradtak, a családok számára az árak is kedvezőek lesznek, a konyha pedig sokkal jobb lesz. A bejárati folyosón régi Börzsöny-térképek mellett sí-émlékek, köztük az erdélyi Borsafüreden a magyar időkben épült Anikó-menedékház makettje kerül bemutatásra. A sík és más sporteszközök tárolására egy új melléképületben lesz lehetőség. Talán a legfontosabb, hogy jövőre magas tetőt kap a ház, így megszűnik az állandó beázás-veszély. A ház már látogatható, megcsodálható az új berendezés, ki lehet próbálni a szállást pár szép túra keretében. Királyrétről rendszeres buszjárat szállítja fel a lustábbakat, illetve azokat, akik onnan akarnak távolabbi célok felé indulni. A pontos feltételek a www.nagyhideghegy.hu honlapon találhatóak.

A számunkra kulcsfontosságú sí-létesítmények felelőse a 90-es évek derekán azokat már üzemeltető Lavina SE vezetője, Sikó Tamás testnevelő tanár, váci lakos – a Toldy Gimnázium egykori híres tornatanárának, Sykó Dezsőnek az unokája. Július elején a következőkről tájékoztattott. A taxi réten működött Poma-lift felkerül a menedékház előtti enyhe lejtőre, régen ezt neveztük „déli”-nek. A két éve a délin felállított ipari műemlék felvonó helyére egy új Tatra-Poma lift kerül. A nagy északin a 70-es évek óta működő, három éve ellopott bolgár lift helyére, azt kissé meghosszabbítva, ugyancsak egy szlovák liftet telepítenek. A nagy északi liftet is le fogják cserélni egy korszerű és biztonságos felvonóra, de csak jövőre. Addig viszont az új tulajdonos – balesettől tartva – már nem akarja működtetni a pont harminc éves, tavaly sok munkával rendbe hozott berendezést. A sípályák karbantartása már folyik, Kaszálásra beszereztek egy új gépet, ezzel a taxi ház fölötti dzsungelt is megtisztították. A pályaelőkészítő rattrakot a szakemberek leromlottnak találták. Megjavítása mellett ősszel megérkezik egy teljesen felújított osztrák gép, ami sokkal jobban fogja tömöríteni és simítani a pályákat. Tax és Hideghegy között a cél egy székes felvonó építése, a villamos távvezeték nyomvonalában.

A Kárpát Egyesület továbbra is gondozni fogja a síutat, ehhez október elején fogunk munkatárakat szervezni. Legkésőbb akkor találkozunk!

Jeszenszky Géza, MKE

Egyesületi hírek

Pestkörnyéki Kárpát Egyesület (PKE) – Vámos László

■ A júliusi **Szlovénia – Júliai-Alpok** túrán 39-en vettek részt (11-en Erdélyből). 6 nap hegycsúcsra induló túra, 1 nap szurdoktúra, 1 nap tengerparti fürdőzés és Posztójnai cseppkőbarlang látogatása, és 1 nap vízisport (rafting, kanyoning) volt. A hat hegycsúcs-túrán összesen **9200 m** szintkülönbséget küzdöttünk le, a hegység legmagasabb csúcsára – a **Triglávra – 19-en** jutottak föl. A túra összköltsége (utazás, szállás) **1.960.262,-Ft**, a befizetett részvételi díjak összege **1.636.500,-Ft**, az egyesület hozzájárulása (támogatás) **323.762,-Ft**, ami a teljes költség **16,5%-a**, az egy főre eső támogatás összege **8.302,-Ft** volt. *(Horváth Márti írása és fotói alapján készült túrabeszámoló olvasható a <http://www.karpategyesulet.hu> címen az egyesületünk honlapján. A szerk. megjegyzése)*

■ Az idén hat **pályázatot** nyújtottunk be a Nemzeti Civil Alapprogram három kollégiumához. Közép-magyarországi Regionális Kollégium: 1 pályázat: *működési költség támogatása*. Nemzetközi Civil Kapcsolatok Kollégium: 4 pályázat: a.) *Zilab – Meszes-hegység program*, b.) *EKE-táboron való részvétel*, c.) *Kárpát-koszorús túrák*, d.) *Turistatalálkozó – PKE születésnapi rendezvény*.

Információs Kollégium: 1 pályázat: *internet hozzáférés, honlap*.

A pályázatokból négy **siker**es volt, így a *működési költségekre 500 000-Ft-ot*, a *Zilab – Meszes-hegység túrára 200 000-Ft-ot* (ezzel a támogatással már el is számoltunk, az elszámolást elfogadták), a *Kárpát-koszorús túrákra 500 000-Ft-ot*, végül az *októberi találkozóra 200 000-Ft-ot* nyertünk el. A szerződésalkötések folyamatban vannak, a támogatásokat két részletben utalják, az első részletet szerződéskötés után, a másodikat 2007 elején.

■ Turistatalálkozó, PKE születésnapi rendezvény, 2006. október 6-8.

Emlékeztetőül: az Elnökség júniusi ülésén hozott döntése értelmében a PKE megalakulásáról minden évben egy rendezvény keretében megemlékezünk, amely egyben turistatalálkozó, személyes kapcsolattartás a tagsággal, a társ-szervezetekkel és a határon túli magyar szervezetekkel. A rendezvény (az önkormányzati választások miatt) az alapítási évfordulóhoz képest egy héttel később, október 6-8-a között lesz, helyszíne: Telkibánya, Szepsi Csombor Márton Aranyásó Ifjúsági Tábor. Előzetes a programból:

Gyülekezés a táborban péntek délutántól, szálláshelyek elfoglalása.

Szombaton túrák a környéken. Délután (kb. 16 órakor) ünnepi vacsora, majd beszélgetések, tapasztalatcsere, vetületek. Este (kb. 22 órától) táncmulatság hajnalig (halál a májra!).

Hazautazás vasárnap délelőtt.

A rendezvény költsége (2 éjszaka szállásdíj, szombati ünnepi vacsora, vasárnapi reggeli): 5500,-Ft, melyhez az Egyesület – pályázati forrásból – 2500,-Ft támogatást nyújt, így a fizetendő részvételi díj: fejenként 3000,-Ft.

Jelentkezési határidő: szeptember 15.

A részletes programról tájékoztatót, ill. meghívót küldök szeptember közepéig.

■ A visszajelzések alapján úgy néz ki, hogy a tagság nem szeret „malackodni”, így az „Egyesületi disznóvágás” program, érdektelenség miatt törölve (6-7 fő jelentkezett).

■ A júniusra, ill. augusztusra meghirdetett „Alföldi Kéktúra – kerékpárral” programok elmaradtak. Technikai nehézségek (kerékpárszállítás, autós kíséret megszervezése) és anyagi megfontolásból a jövőben az Alföldi Kéktúra nem hétvégi, hanem 8-10 napos túraként kerül megrendezésre.

Vajdavár – homokkővidék

„Megjelent egy turistakalauzom, bazánk utolsó begyvidéki fehérfoltjáról. Mivel, már nekem is jelent meg cikkem a Kárpáti Lapok basábjain 2005.12. szám az Északi-zöld útján a Gömöri-Erdőbáton címmel, gondoltam, örülök neki.”

Ezen bevezetővel, Katona Csabától érkezett a könyv-bemutató levél. Válaszom pedig igen, örülünk és egyben gratulálunk a kiadványhoz. Egy alkalmas klubnapon pedig író-olvasó találkozót ajánlok. Csak azon keservek, hogy nem az MKE sorait erősítet. (Szerk.)

Hiánypótló turisztikai kalauz jelent meg a budapesti Kornétás Kiadó gondozásában, Magyarország egyetlen homokkő hegységéről. Észak-Magyarország és Dél-Szlovákia határvidékét átfogó **Vajdavár-homokkővidék** még ma is a Kárpát-medence fehér foltjai közé tartozik, pedig a homokkőalakzatok közül itt található az ország legnagyobbika, a közel 100-as bükk-szenterzsébeti Nagy-kő is. De olyan érdekességekkel is szolgál,

mint a homokkőveken képződött cseppkövek, vagy a suvadással keletkezett Arlói-tó. A Kárpátok bennszülött növénye az ikrás fogasír néhol tömeges és az Északi-középhegységben egyedül itt található a szártalan kankalín. Ózd-Szentsimon román kori templomának 1650-ben készült festett kazettás mennyezete az országban a legrégebb, Kissikátorban pedig hazánk egyetlen kör alaprajzú temploma található.

A kalauz az általános, geológiai, történelmi és kulturális érdekességek ismertetése mellett, 22 gyalogos és 11 kerékpáros túrán keresztül mutatja be ezt, a páratlan egyedi tájat, a Bárna völgyétől a Sajóig. Mivel a hegység természetes határokkal a Rima völgyében ér véget, így a Szlovákiába átnyúló részek is bemutatásra kerülnek.

A könyv A/5-ös formátumban, 135 oldalon, 25 színes kép melléklettel jelent meg.

Ár: 1990 Ft.

A könyv kapható a boltokban, vagy megrendelhető.

1138 Budapest, Népfürdő u. 15/D

Tel/fax: 359-1964 studiokonyvesbolt@chello.hu

Köszönet

Lapunk jelen számának összeállításához, levélben kértem az MKE vezetőinek a segítségét. Nevezetesen írásokat, híreket, fotókat stb. vártam, amivel kitölthetem, színesebbé, tartalmasabbá szerkeszthetem kiadványunkat. Azoknak, akik megtiszteltek engem – ezáltal a Kedves Olvasókat – a beküldött írásaikkal, közlendőikkel, ezúton **köszönöm a segítőkész hozzáállásukat.**

Nagy Péter, szerkesztő

Lapunkban többször írtunk, az egri tagszervezet által nebezen rendbehozott Tamás kúti vendégbázának sorozatos kirámolásáról. A Rendőrség kitarító munkájának köszönhetően elkapták a főkolompot, aki mint cigány származású megélhetési bűnöző, szabadon védekezhet egy bizonytalan hosszúságú bírósági eljárásban. Persze addig is meg kell élnie valahogy... Az alábbi történet a sérülékeny utazó, a hátizsákos turista cigánybandák általi, szakszerű kifosztását írja le. Az eset olvasható tanulsága mellett fontos kiemelni a megelőzés, a kellő óvatosság fontosságát, valamint azt, nem csak a román cigányok lopnak. (A szerk.)

Rendőrkaland Olténiában

Szép Erdélyországot már többször körbeutaztam, a Kárpátokban is rengetegszer jártam, de Dél-Romániát alig ismerem. Otthonról biztos nem jutna eszembe lejönni, de ha már Bukarestben lakom, nézzek hát szét a környéken – így morfondíroztam magamban, sokat nem tervezgettem, hanem el is indultam Andi barátnőmmel felfedezni Olténia szépségeit. Gondoltam sorra járjuk a nagyobb városokat, kolostorokat, turisztikai központokat. Sőt a szociológus is megszólalt bennem, hadd lássuk, hogy élnek az itteniek, milyen emberek, mivel foglalkoznak, miben másak mint az erdélyiek.

No meg is láttuk. Azzal kezdődött, hogy a vonat nem a menetrendben kiírt állomásról indult, hanem egy másikról, úgyhogy mire utolsó percben felültünk rá már tele volt. Ez nem azt jelenti, hogy nem maradt ülőhely, hanem tele a szó szoros értelmében, a folyósón is alig lehetett állóhelyet kapni. És ahogy csigalassúsággal zötykölődött még minden kis megállóban felgyurakodott néhány ember. Minden egyes alkalommal azt hittem, most már több tényleg nem fog felférni, de mindig még egy kicsit összebb húzódtunk és csak felszálltak. Koszosak, bűdösek, hangosak voltak, ráadásul ittak és mikor végre le tudtunk ülni bárgyún mosolyogtak s vetkőztető pillantásokkal méregettek. Összezsúfolódtunk tízen egy fölkében, egymás hegyén-hátán, elviselhetetlen melegben s akkor még nem tudtam, mindez semmiség ahhoz képest, ami ezután vár ránk. Nevetve mondtam Andinak, készüljön fel, az én útjaim általában kalandosak szoktak lenni, de azt nem gondoltam volna, hogy éppen ennyire kalandos lesz.

Ha már ennyire felcsigáztam, kedves olvasóm érdeklődésedet, hát vágjak bele: az történt, hogy Curtea de Arges-en ellopták pénzemet és irataimat, ott maradtam egy szál semmivel egy Isten háta mögötti helyen. Az első reakcióim a hitetlenkedés volt: „nem igaz, ez nem lehet igaz, hogy csak úgy kiemelik a hátizsákomból a pénztárcám s én észre sem veszem”. A következő a kétségbeesés: se pénzem, se irataim, az sincs, ahogy hazajussak, mi lesz velem? Érdekes módon pont azelőtt mondtam Andinak (aki nagyon kevés pénzzel indult el), „ne aggódj, van nálam bőven, jut mindkettőnknek útra is szállásra is.” Hát nem így lett. Ő nem zavartatta magát, valahogy majdcsak hazastoppolunk pénz nélkül is, nekem viszont nem csak a pénzem tűnt el, hanem az irataim is, és tavaly már egyszer eljártottam ezt a játékot, ugyanúgy a buszban loptak meg s biza nem egy leányálom új aktákat készíttetni. Úgyhogy elhatároztam, ha török, ha szakad visszaserzem pénztárcámat.

Persze az nem olyan egyszerű, főleg, ha igen jól megszervezett lopásról van szó, mint az én esetemben volt. Ahogy szálltunk fel a Râmnicu-Vâlcea-i buszra, a nagy tolongásban, zajban (ahogy az errefele lenni szokott) azon igyekeztem, hogy minél hamarabb átjussak a tömegben. De egy hatalmas cigányné, ölében egy-két hónapos gyerekekkel utamat állta. Én a kis naiv, jóérzésű próbáltam kivédeni a hátulról érkező lökdösődést, hogy legalább a csecsemő ne kapjon belőle. Ha tudtam volna, hogy a nő csak azért foglalata el az ülések közötti szűk részt, hogy a hátam mögött levő társai villámsebessen kivegyék hátizsákom kicsi zsebéből a pénztárcát. Sőt még arra is vigyáztak, hogy utána visszahúzzák a cipzárt. Mit sem sejtve hátramentem, örvendtem, hogy a nagy tömegben találtam üres helyet. Még fél fülle hallottam, hogy valakinek kivették a zsebéből a pénzt, de az illető addig üdítózott, amíg vissza nem adták. Nem igazán figyeltem, csak az tűnt fel, hogy egyszer csak elcsendesedett a busz. Igen mert, mielőtt elindult volna az 5-6 cigány le is szállt. Nekem csupán pár kilométerrel odébb esett le, hogy ezek úgy tettek mintha utazni akarnának, de tulajdonképpen az egész nagy kavarodást csak azért szervezték, hogy azalatt amit lehet elemeljenek. Döbbenetes! S amíg a gyanútlan utasok távolodnak a tett helyszíntől, ők vidáman számolgatják aznapri szerzeményüket.

Ahogy erre rájöttem, rögtön megállítottam a buszt, elkezdtem vadul stoppolni ellenkező irányba, nemsokára fel is vett egy taxi, megmondtam, fizetni nem tudok, de vigyen nagyon gyorsan vissza a buszmegállóba, mert megyek cigányüldözőbe. Nekifogtam kifaggatni az ott várakozó vagy dolgozó embereket, ki mit látott. Kiderült, nem ez az első alkalom, hogy egy cigánybanda így megrohmozza az autóbust. Csak azt nem értem, ha az itteniek ezt tudják, miért nem tesznek ellene semmit. Pedig még azt is látták, hogyan számolták a sok pénzt. Elmondták, milyen irányba mentek, én meg nagy elszántan elindultam nyomukban. Abban reménykedtem, hátha kivették a pénzt, a fölösleges pénztárcát pedig valahova elhajították. De hiába kerestéltem. Hamar rájöttem, hogy önerőből semmi esélyem megtalálni, muszáj a rendőrséghez fordulnom. Be is mentem a helyi őrsre, de elküldtek a kolostorhoz, Arges-napok lévén minden szolgálatos rendőr kint volt. Elmondtam mi történt, visszavittek a rendőrségre, mutattak egy csomó fényképet, válasszam ki, melyik cigány ismerős – persze nem tudtam megállapítani, ki volt, mind egyformáknak, feketéknek, rondáknak tündek (nekem mostanáig semmi kifogásom nem volt a romák ellen, de ekkor nagyon betettek nekem). Közben a két rendőröm behívott még kettőt (akik épp szolgálaton kívül voltak), állítólag ők voltak a cigány-specialisták. Biztos nagyon örvendtek, hogy elrontottam a szombat délutánjukat. Kíváncsi vagyok, ha nem mondtam volna meg, hogy a minisztériumban dolgozom, akkor is így szöktek volna.

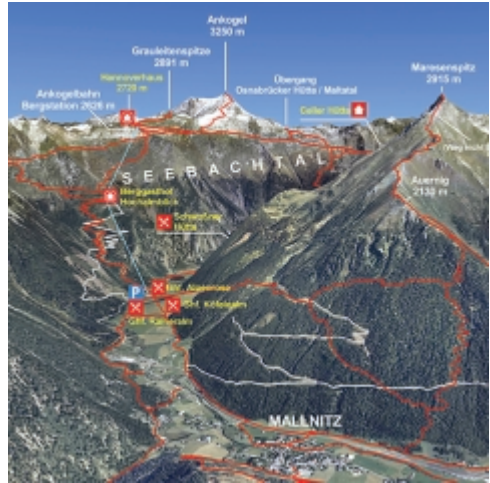
Elindultunk két autóval „cigányvadászat”-ra, ha nem a pénzezmről s irataimról lett volna szó, még élveztem is volna, hisz sosem történt még ilyen velem, hogy egyszerre négy rendőrt dolgoztassak. De valahogy nem tudtam élvezni, nagyon neki voltam keseredve, főleg ahogy telt-múlt az idő és sehol semmi eredmény. Pedig többször körbejártuk a vásárt, meg néhány a rendezvényen felügyelő rendőr is jött a segítségünkre, egy csomó cigányt hoztak, hátha felismerem a tettest, végignéztük a város összes putriját, de nem jutottunk egy tapodttal se tovább. Már-már kezdtem feladni a reményt, amikor a rendőrök kérdésködségünkre elmagyarázták, hogy mivel a „kis embereket” hiába faggatták, most a főnököket fogják megfenyegetni, ezzel a módszerrel általában eredményre jutnak. Lesett az állam. Ekkor értem meg, hogy itt egy szenzációsan kiépített maffia hálózattal van dolgunk. Hiába faggatóztam tovább, nem akartak beavatni a részletekbe, de látva, hogy ők nem adják fel a harcot, kezdem újra bizakodni. A cigányok viszont rettenetesen tagadtak. Senki nem tudott semmiről, tiszta és őszinte tekintettel hazudtak a képünkbe. Ámúltam-bámúltam, mennyire jó színészek. Pedig egész biztos ennyi razzia után már mindenki tudta mi történt, de ezek nem árulják el egymást, nagyon összetartanak.

Többórás kerésgelés után végül csak megtört a jég, megérkezett a bandavezér luxusautóján, hozta a pénztárcámat, persze pénz nélkül. De ennyi herce-hurca után engem már ez sem érdekelt, örvendtem, hogy megvan minden iratom. Sőt, még pluszba három darab százas, a pasas nagylelkűen útiköltésnek adta „hogy jutnak haza szegény kislányok?” Hogy oda ne rohanjak! Ennyire sajnál minket. Hova jut az ember... Koldusnépségtől fogad el alamizsnát. Ekkor támadt egy ötletem: megkértem az egyik rendőrt, adjon kölcsön egymilliót, hogy tudjuk folytatni utunkat. Merész kérdés volt, nézte is szegény, megbolondultam, de látva, hogy komolyan gondolom, valahogy nagy nehezen előszedte a pénzt. Hát mindezek után, amit együtt végigkínlódtunk, hogy a fenébe akarnám én ellopni az ő pénzét. Elég, ha megad egy bankszámlát, ahogy hazaérek felteszem rá. Mert ugyebár a frissen visszakapott bankkártyám nem tudtam használni, azt még a letelején leblokkáltam. Hiába telefonáltam újra a bankba, hogy megkerült, most fel akarom oldani a zárolást, azt csak személyesen lehet. Szerencsém volt a kölcsönpénzzel, sőt, hogy hab is legyen a tortán, visszamentünk oda, ahonnan az egész akció indult, (este lévén már az utolsó busz is elment) az egyenruhás rendőrök megállították az első Vâlcea-i autót s kiadták a sofőrnek a parancsot, hogy minket el kell vinni. Szegény csak nagyot nézett, azt hitte, meg fogják büntetni, mert nincs bekötte a biztonsági öve. Engem meg ölt a röhögés, mert búcsú előtt még megkérdezték „barátaim”, de tényleg miniszteri tanácsos vagyok-e. Nehéz volt a kócos, gyűrt rövidnadrágos kicsi lányról ezt elhinni. Fülíg ért a szám, akkor jött ki belőlem az egész napos feszültség. Irtózatosan sok energiámat felemészttette ez a hajsza. Megviselt a dolog, stresszes voltam végig, most viszont végre lazíthattam. Valósággal eufórikus állapotba kerültem, a hatalmas hullámvölgyből hirtelen felhők fölé. Csak vigyorogtam és mondtam, mondtam, mondtam, nem bírtam magammal.

Komolyra fordítva a szót, én hiszek abban, ha az ember valamit nagyon akar és tényleg minden követ megmozgat, mindent megtesz annak érdekében, hogy sikerüljön (legyen szó bármiről) **sikerülni is fog**. Mert megethetem volna bármikor e hosszú nap folyamán, hogy azt mondom, reménytelen, fölösleges pocskékolni az energiámat, úgysem fog megkerülni, hagyjuk békén. Voltak is pillanatok, mikor közel jártam hozzá. De mégsem adtam fel, tudtam, érzem, muszáj megkerülni, ha elég kitartóan keresem, biztos meglesz. És így is történt.

Kedves Annamária, Erdélyi Kárpát-Egyesület

Az Ankogel hegycsoport (Ankogelgruppe) Ausztria középső részén, kb. 60 km-re délre található a Hochkönigtől, attól a helytől, aminek túrjáról e lapszám korábbi oldalain beszámoltam. Négyen: Orbán Imre, Bombay Zsolt, Szűcs Gábor és jómagam augusztus 26-án indultunk a kalandra. Mallnitz-ből az Ankogelbahn felvitt minket a 2616 m magasan fekvő Bergstation-ba. Hátizsákokkal felszerelve, így csak a 104 méteres szintet kellett gyalog megtenni a Hannoverhaus eléréséhez. Rövid elszállásolás és ebédszünet után nekilódultunk az Ankogel 3250 m magas csúcsának. A turista útvonal kiválóan jelzett, a havas részek pedig alaposan kitaposottak voltak. Aznap sokan jártak fent a csúcson, mi voltunk az utolsó hegyre indulók. A Goslarer weg-en sok méter szintet veszítve, eleinte lefelé kellett mennünk. Majd kb. ezer méter megtétele után – egy eligazító táblát követően, az 520-as úton beindult a folyamatos felfelé menet. Mállékony sziklás, havas részeket váltogatva, a 3 órás szintidőn belül felértünk a hegytetőre. A kötelező csúcstetőre a rövid egymás nézegetése után, hamarosan visszaindultunk. Az esős, párás idő okozta látótávolság-csökkenés miatt, elmaradt a panorámában való gyönyörködés.

Túránk útvonala jól követhető a 3D térképen.
Hosszabb időre is érdemes visszajönni...

Fotó és szöveg: Nagy Péter

Szűcs Gábor a Goslarer úton. Feje fölött a távoli hegytetőn a Hannoverhaus, attól balra lejjebb pedig a Bergstation, a kötélvasút végállomása

Az Ankogel tiszta időben jól látható hál'Isten pontja, ahol hálát mondtunk a feljutásért. Balra Orbán Imre, jobbra pedig Bombay Zsolt